

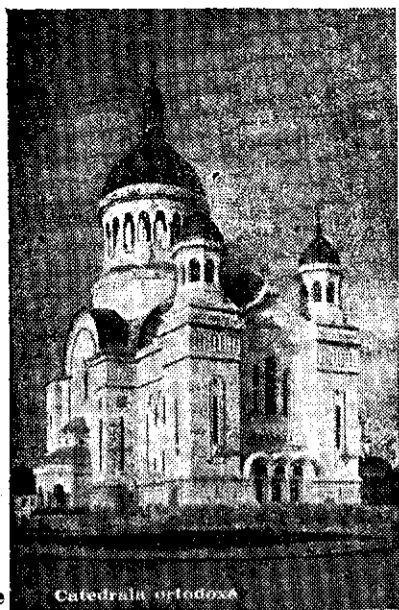
RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 400 Lei

Director: Pr. N. VASIU

Redacția și Administrația:
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Catedrala ortodoxă

Adunările eparhiale

Duminea Samarintei, în acest an la 18 Mai, este dela 1926 începând ziua destinată deschiderii adunărilor eparhiale. Zi mare deci pentru viața noastră bisericească, fiindcă în aceste adunări de clerici și de mireni se desbăteau însemnate probleme religioase, culturale și sociale care interesau deaproape existența neamului românesc.

Hotărârile acestor mici parlamente regionale găseau totdeauna un larg răsunet și în paginile presei, mai ales că multe personalități proeminente ale vieții noastre publice, fiind deputați eparhiali, formulau idei și deșteptau concluziuni de-o valoare nu numai bisericească ci și națională.

Așa era în toate centrele episcopoești la: Sibiu, Arad, Oradea, Caransebeș, și Cluj. Mai ales la Cluj unde zilele adunărilor eparhiale erau adevărate evenimente ale ortodoxiei și o școală a dreptei conștiințe naționale, pentru că prin glasul celor mai aleși fii ai neamului vorbea totdeauna nu numai știința românească ci însuși sufletul nealterat al neamului.

Clujul nu ne mai aparține în acest an, dar a amuțit nu numai acest altar de unde în două decenii sau împrăștiat nenumărate idei binecuvântate, ci s'a coborât tăcerea și în alte părți.

Adunări eparhiale nu s'au mai ținut în toate părțile

și chiar unde s'au întrunit cuvântul scris s'a ferit cu o meticuloasă precauțiune să întrupeze în slova sa adevăratele simțeminte care ne stăpânesc pe toți. În incinta desbaterilor orale sufletele au găsit însă cărarea pe unde să se poată strecura la lumina zilei durerea clocotitoare, vrerea neprefăcută și nădejdea cea neclintită a Ardealului întreg.

În Biserica Ardealului este acum timpul doliului și dacă episcopia expulzată a Orăzii a știut să-și impună o tăcere, o tăcere mult grăitoare, rezerva voită a celorlalte adunări eparhiale este și firească și demnă.

Se știe însă din trecutul nostru că Biserica ortodoxă românească a știut să lucreze nu numai când a avut libertatea deplină a cuvântului și a deciziunilor ci a croit soarta neamului întreg chiar și atunci, și mai ales atunci, când dușmanul milenar i-a scrutat până și cele mai mici acte publice, căutând să-l țină sub câlcâiul său trufaș.

Pentru că noi pildă avem pe Christos, care a treia zi a înviat.

Pr. N. VasIU.

„Cine are poruncile mele și le păzește acela este care mă iubește; iar cine mă iubește, iubit va fi de către Tatăl meu și-l voi iubi și eu și mă voi arăta lui”.

(Ioan 14 21).

CULTUL EROILOR

Prăznicul de azi al înălțării Domnului are pentru neamul românesc o deosebită însemnătate, pe care i-o dă faptul că în această zi noi, Români, prăznuim și cinștim pe toți ostașii căzuți jertfă în toate ungherele pământului strămoșesc, pentru că poporul nostru să poată trăi liber, în hotarele sale firești.

Și dacă odinioară prăznuirea „Zilei Eroilor” o făceam cu bucuria izhândirii și a încununării nesfârșitelor jertfe seculare, astăzi, inimile noastre sunt îndurerate, prin pătimirea la care frații noștri au fost din nou supuși.

De aceea, ziua de astăzi s'o folosim pentru a cobori în fundul sufletelor și conștiințelor noastre, spre a vedea dacă suntem temeinic oțeliți pentru a înfrunta cu tărie marea suferință care ne-a cuprins, prin sfărâmarea nedreaptă a hotarelor pentru care frații noștri au fost din nou slujitorii ai neamului nostru de pretutindeni.

Să folosim această zi spre a izgoni din suflete, orice urmă de pismă, ură, mânie, răutate și ceartă, care dau naștere la alte rele, atât de păgubitoare unității neamului.

Jertfa martirilor și ostașilor pe care o sărbătorim astăzi, trebuie să fie pentru noi un îndemn de nesdruncinată credință în izbândirea neamului nostru.

Sfânta învățătură a Domnului nostru Iisus Christos ne arată că, după pătimire, vine învierea. Dacă și noi ne vom iubi, cu înfocare și până la jertfă, glia și vatra în care ne-am născut, vom păstra cu siguranță moșia strămoșească, așa cum ne-au lăsat-o părinții noștri și vom ști, ca, din nou întregită, s'o lăsăm neștirbită urmașilor noștri, ca s'o păstreze deapururi din generație în generație.

Suferințele și patimile poporului nostru au fost nu numai multe, ci și lungi; ele durează de veacuri.

Și după cum spune sfânta Scriptură: „Până ajungi la cinste trebuie să suferi mult” (Proverbe XV135), tot astfel credem că bunul Dumnezeu îndurându-se de pătimirea noastră, ne va face parte iar de înfăptuirea unității națio-

nale, ca o dreaptă răsplată a îndelungatelor suferințe, pe care le-am îndurat și care au atins culmea în nesfârșitele jertfe făcute de ostașii țării, a (Urmare în pag. 2-a).

Câți Români suntem în Ardeal?

Arbitrajul dela Viena din 30 August 1940 a dat din trupul României Mari statului vecin c suprafață de 42.243 km. p. cu o populație de 2.603.589 suflete.

Întreg teritoriul Transilvaniei are 23 județe. Din aceste județe s'au dat în întregime 6 județe, iar parțial 7 județe, deci 13 județe.

În aceste județe se află următoarea populație: în jud. Năsăud 115.526 Români și 7.816 Unguri; în jud. Sălaj 215.227 Români și 115.925 Unguri; în jud. Someș 187.936 Români și 55.985 Unguri; în jud. Maramureș 105.761 Români și 11.509 Unguri; în jud. Satu Mare 198.808 Români și 78.551 Unguri; în jud. Bihor 149.768 Români și 155.421 Unguri. În celelalte județe cedate parțial Ungurii sunt majoritari, fiindcă majoritatea românească a rămas în România.

În total s'au dat statului vecin, după recensământul din 1940, 1.504.898 Români, față de 968.571 Unguri. Ceeace însemnează că Românii autohtoni sunt într'un procent de 50,1 față de 37,2% Unguri colonizați în decursul timpului.

În Ardealul românesc sunt 2.144.777 Români, și 462.422 Unguri și 488.679 Sași.

Din totalul de 5.913.425 locuitori ai Ardealului întreg Românii au 3.449.675 suflete, Ungurii 1.430.795 suflete, iar Sașii 560.787 suflete. Românii au deci un peste 1.500.000 suflete mai mult decât toate celelalte naționalități ardelenne la oaltă.

Spațiul vital al Ardealului este însă românesc nu numai prin proporția numerică a populației ci și prin munca și realizările ei în decursul vremurilor.

Stăpânirea acestui pământ este deci un drept incontestabil al Românilor.

Cultul eroilor

(Urmare din pag. 1-a)

căror cinstită o sărbătorim astăzi.

Să ne rugăm, deci, ca Dumnezeu să ne facă parte nouă — celor de astăzi — de această dreaptă răsplată.

Dar această răsplată nu poate să vină dacă vre-o patimă ar întuneca conlucrarea armonioasă a tuturor fiilor acestei țări strâns uniți într'un gând și într'o simțire în jurul M. S. Regelui Mihai I. urmașul nemuritorului Rege Ferdinand I, întregitorul de țară, cât și a d-lui general Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român. Să-i urăm cu credință în strădania lor necurmată pentru întărirea Patriei și repunerea ei la locul de cinste, ce i se cuvine printre popoarele lumii.

Biruința învățăturii creștine a stat în dragostea frățească pe care Christos Dumnezeu a arătat-o față de oameni. „Aceasta este porunca mea: Să vă iubiți unii pe alții cum v'am iubit Eu”, spune El apostolilor săi (Ioan XV.12).

Biruința noastră nu poate sta decât în dragostea de neam și glie. Vrajba între frați nu a putut duce niciodată la izbândă.

Ca președinte al așezământului Național „Regina Maria” pentru Cultul Eroilor și ca propovăduitor al iubirii creștinești și al înfrățirii tuturor fiilor acestei țări, le cer acestora să nu nesocotească nici-o clipă temeiurile vieții noastre naționale, să înlăture vrajba și însuflețindu-se din patriotismul luminat al înainte mergătorilor noștri și virtuțile arătate de popor în zile de grele încercări, să-și contopească toate puterile lor pentru întărirea țării și a poporului.

Răspunderea grea apasă pe umeri noștri de vom ști să păzim și să păstrăm moștenirea ce ne-au lăsat străbunii. Sufletele martirilor și eroilor se vor cutremura de nevreduțicia noastră.

Generațiile înainte mergătoare au făcut dovada celor mai pilduitoare fapte pentru apărarea supremelor noastre interese naționale, iar înțelepciunea plină de patriotism a d-lui general Ion Antonescu, Conducătorul Statului, constituie pentru noi o cheșășie că destinele țării și ale neamului vor fi cu neșărmurită grijă ocrotite.

Să-l urmărim deci, cu încredere și neînfricată putere de luptă, pentru biruința neamului nostru.

Binecuvântez țara și poporul românesc de pretutindeni, în dorința ca să stăm toți strâns uniți în jurul Regelui și a Conducătorului Statului, pentru consolidarea și propășirea neamului nostru.

București, Ziua Înălțării Domnului 1941.

NICODIM

Patriarh al României
Președintele Așezământului Național „Regina Maria”
pentru Cultul Eroilor

Recepția la Academia Română a dlui prof. NICHIFOR CRAINIC

Recepția solemnă la Academia Română a d-lui profesor Nichifor Crainic, strălucitul scriitor și poet ortodox, s'a făcut în ziua de 22 Mai a. e.

Noul membru al Academiei și-a ținut discursul de recepție vorbind despre Octavian Goga.

Ca o virtute principală a poeziei lui Goga, d. Nichifor Crainic a relevat caracterul religios al viziunii ei. „Feciorul preotului din Râșnari, cu cel mai firesc gest al făuritorului de metafore, extinde cât lumea biserica satului natal, îi face ziduri străvezii ca bolta cerului și le duce până la marginea orizontului”.

O altă idee fundamentală în poezia răsvrătitului bard al suferințelor ardeleni este aceea de omenie. Omul de omenie pe care-l cântă el nu-și părăsește legea și nu-și reneagă neamul. „Omenia e un cuvânt de rezonanță adâncă și complexă — a spus d. Nichifor Crainic — care cuprinde cea mai înaltă concepție de viață românească”. Eul liric al lui Octavian Goga cuprinde de cele mai multe ori patimile și nădejzile întregului neam contopindu-se în eul colectiv.

Desprins din satul românesc, Goga a cântat mereu, după ce-a ajuns pe culmile culturii și ale civilizației — mediul rămas în urmă. Se observă o conștiință extrem de ascuțită a primejdiei înstrăinării care pândeste neamul nostru de țărani. În lupta pe care a dus-o Goga cu frumusețea artificială a orașului maghiar s'a înclcat întregul românism al Ardealului — a spus d. Nichifor Crainic.

Încercărilor din ce în ce mai însălbătite la care au fost supuși Românii din Ardealul robii, Octavian Goga le-a oprit conștiința imperială a romanității crescută din mitul de aur al strămoșilor.

Personalitatea lirică a lui Octavian Goga e o împletire de revoltă, o alternanță de tonuri minore și majore „în care plânsul pătimirii se rezolvă în

răsvrătirea stăpânilor loviți”.

Plânsul acesta străbate întrecă istorie a Ardealului cerând dreptate pentru neamul care e adevăratul stăpân al acestor plaiuri.

Conștiința nesdruncinată de stăpân care trăește aprig în inima fiecărui român ardelen și-a găsit în Goga o expresie de rară autenticitate.

Simțirea aceea neînfricată de stăpân oprimat în propria lui casă, poate explica în bună măsură atitudinea permanent protestatară față de nedreptatea sorții. „Robii destinați robiei își îndură soarta fără murmur. Stăpânii oprimați, dimpotrivă își plâng durerea și se răsvrătesc. Dacă doinele Ardealului sunt fluvii de jale, istoria lui e un vârtej de viroase răsvrătiri. Acest Ardeal cu amândouă înfățișările lui de umbră și flacăra, trăește tot în poezia lui Octavian Goga”.

În încheiere, d. Nichifor Crainic a subliniat dureroasa actualitate a poeziilor lui Goga, care au fost scrise odinioară ca îndemnuri pentru o lume deja îmbărbătată de fiorul idealului național — iar astăzi cuprind grozăvia ce zdrobește milioanele de inimi românești. Sunt croicetele sale *Cântec fără țară*.

Acum sufletul lui doarme fără odihnă la Ciucea, frământat parcă de aceleași vise ca pe vremea marilor lupte. Și de sigur că el înaintea tuturor își rostește propriile versuri:

*Căci vai de cine-și pierde țara
Ca să și-o ceară dela voi.*

Răspunsul la acest frumos discurs l-a dat d-l Lucian Blaga care a amintit despre legăturile pe care le-a avut d-l Nichifor Crainic cu Ardealul.

Autorul „Nostalgiei Paradisului” a mărturisit mereu și nostalgia Ardealului — prin năzuința de a-și asimila spiritul specific al Transilvaniei. „Poesia lui Gheorghe Coșbuc și patosul lui Octavian Goga a spus d. Lucian Blaga — i-au călăuzit cele dintâi dibuiri po-

etice. Ceva din rezonanța și mireasma poeziei ardeleni a stăruit până târziu în visul și în sunetul noului făuritor de stihuri.

Esssurile publicate de Nichifor Crainic după război, au fost pentru orientarea literaturii contemporane, pietre de kotar. Fixând pe de o parte, linia programatică a curentului ce se năștea, printr'o organică viziune a chemării spirituale românești, Nichifor Crainic — pe de altă parte — își consuma elanul și toată căldura spontaneității sale solare într'o creație poetică în consecință. Plasmuirile lui poetice au devenit elaborări din ce în ce mai pure.

Marca chemare poetică a lui Crainic a fost din plin și mereu fecundată de ortodoxie, fixându-și tematica poeziei sale chiar pe axa care trece prin miezul viziunii creștine despre lume. Altoindu-și inspirația religioasă pe spațiul reprihănit al țării românești.

D. Lucian Blaga a relevat apoi însemnătatea gândirii teologice a lui Nichifor Crainic. „Ceeace Crainic a întreprins timp de douăzeci și cinci de ani pentru renașterea spiritului ortodox, rămâne fără pereche în anele vieții noastre literare”. Pe aria întregii ortodoxii răsăritene activitatea sa și-a dobândit o însemnătate de primul rang. Ca fruct al cugetării sale ortodoxe, Nichifor Crainic ne-a dat opera sa de căpetenie „Nostalgia Paradisului”. Privită din punct de vedere teologic, opera aceasta își desvâlue magistralele ei calități. Ea atacă și rezolvă în spiritul metafizicii creștine, toate problemele fundamentale de estetică și de filosofia culturii.

Formula lapidară a lui Nichifor Crainic: „Civilizația își are impulsul primar în memoria paradisului terestru; cultura își are impulsul primar în aspirația către paradisul cereșc” — rezumă întreaga concluzia a cărții lui Crainic.

Guvernul studiază ameliorarea situației funcționarilor și a salarilor lor

Președinția consiliului de miniștri a primit în ultima vreme o seamă de cereri din partea funcționarilor publici, care măturisindu-și situația grea și temându-se de svonurile privitoare la reducerea numărului funcționarilor sau la trecerea în cadrul disponibil, cer să nu se reducă limita de vârstă sau să se țină seamă de familiile împovărate,

Președința consiliului de miniștri desminte pe această cale orice svonuri neliniștitoare și amintește încă odată comunicatele d-lui general Antonescu, prin care d-sa a anunțat că măsurile acestea vor fi aplicate mult mai târziu, după studii serioase și în cadrul reorganizării generale a Statului și aceasta fără ca cineva să rămână pe drumuri.

Funcționarii statului să fie prin urmare liniștiți. Nicio măsură nedreaptă sau de reducere a funcționarilor nu

va fi aplicată acum; dimpotrivă guvernul studiază ameliorarea situației funcționarilor și a salariilor lor.

O expoziție de fotografii

În Alba Iulia s'a deschis în ziua de 25 Mai a. e. o expoziție de fotografii a ținuturilor din Ardeal.

Fotografiile acestea vor fi expuse în toate orașele Ardealului. Peisagiile prinse în tablouri fermecătoare sunt de toți cunoscute. Ceeace-i însă nou, este emoția ce se descriptă în sufletul privitorului.

Cine le vede nu poate avea decât dorința de-a avea din nou Ardealul întreg.

LA ZIUA EROILOR DIN 1941

Am venit între morminte nu pentru ca să plângem.

Dar, în același timp nici pentru ca să ne bucurăm.

Sentimentele ce trebuie să ne copleșească în fața Eroilor și în locul unde se face evocarea amintirii lor, sunt mult superioare și bucuriei, și întristării. Ele sunt de o adâncă și gravă seriozitate. Sunt sentimente religioase, prin cari ne punem într-o tainică legătură cu Eternitatea, statornicind o comunitate, peste timp și spațiu, cu toți înaintașii, cari au luptat și au suferit pentru idealuri vrednice de destinul hărăzit omenirii și popoarelor de către Dumnezeu, Creatorul lor.

Moartea, prin care noi cei de pe pământ, sortiți a străbate prin atâtea greutăți și piedeci, ce ni se pun în cale, ne găsim despărțiți de aceia, cari, străbătând același drum înainte de noi, au ajuns la ținta finală, — nu este un fapt, care să ne descurajeze, în lupta ce datorim să o purtăm.

Principiul etern al victoriei nu cunoaște popas, nici desființare, ci numai transformare, dintr-o formă într-alta. Astfel, privită prin această concepție, moartea nu este decât o deplasare de luptători, de pe un plan pe alt plan, de pe planul terestru, pe planul transcendent și cu mijloace diferite, proprii sufletului nebiruit și vecinic...

Căci, distanțele și timpul sunt relativități fără valoare în fața infinitului și a Eternității Dumnezești.

Iar ceace în mărghinirea noastră suțem ispițiți a considera despărțire vecinică și a defini ca peire și desființare, în realitatea existenței nu este decât un incident...

Prăsnuind pe Eroii, noi nu-i prăsnim ca pe niște morți, ci ca pe unii cari trăiesc, de-apururea și sunt vii. Cântecul, ce se ridică în amintirea lor, nu este un cântec de tânguire și jale, nici de nostalgie resignată și desnădăjduită, ca pentru niște flori iubite cosite în primăvara vieții, sau niște falnici brazi izbiți de furtună. Ci este un cântec de preamărire a victoriei biruitoare prin moarte, a învierii și înălțării, spre culmile cerului albastru, vecinic izvor de lumină, de har și căldură, de adevăr și dreptate, în care trebuie să credem, să o mărturisim și așteptăm, cum mărturisim și așteptăm judecata din urmă și viața de veci, ce vor să vină.

Țara ciuită și îndoliată înălță astăzi cântarea celor mulți, a celor mulți, a celor plecați și a celor cari privim înainte drumul destinului, prin luptă și jertfă la biruință și la înălțare.

S'a ales ca zi de pomenire a Eroilor Înălțarea Domnului la cer, ca să ni se dea un îndemn simbolic de a ne înălța și noi cu sufletul și toată ființa noastră,

spre ideal, spre eternitate, urmând pilda de sacrificiu deplin și total al eroilor, cari au murit călcând cu moartea pe moarte și trecând prin moarte la viață...

Fentru lupta cea mare și sfântă a existenței și libertății naționale, suntem cu toții și viii, și morții, alături și împreună, biserica luptătoare și triumfătoare, fără ca să putem preciza dacă datorim față de cei de pe pământ și din jurul nostru și dragostea și atașamentul, ce le datorăm, ar avea vre-o întâietate față de acelea către miile și milioanele de înaintași — luptători, mărturisitori mucenici și eroi — cari ne impun drumul jertfei lor, uitând tot ceace este deșărtăciune și plăcere trecătoare...

Putea-vom noi să biruim slăbiciunile lutului din noi, așa cum le-au biruit eroii?...

„Binecuvântați sunt aceia, în sufletele cărora s'a relevat în ceasul ispitii chipul luminos al adevăratei, al singurei biruințe: cea asupra propriei urâtenii morale“?...

„Căci „biruința nu e nicide-reca în masă a adversarului. Unul singur de-ar rămânea și s'ar declara credincios gândului celor uciși și, iată, n'ai biruit. Biruința nu e nici robirea adversarului, căci trupul lui îl poți martiriza, dar nu s'au găsit încă lanțuri și pentru sufletul omului, care vrea să trăiască liber. Biruința e floarea, care crește numai în țara jertfei până la moarte“ — spunea regretatul istoric-filosof Vasile Pârvan (Memoriale, pag. 146).

Căci — ne spune tot Vasile Pârvan — „înțelesul victoriei nu este estetic, ci etic. Nu animal frumos, ci... bun are a deveni omul, dacă este ca societatea omenească să se deosebească de haitele de carnișiere, ori de turmele de ierbivore“... (Op. citat, pag. 155).

Asemenea și duiosul Vlahuța ne spune:

„Nebiruit e omul ce luptă cu credință...“

„El știe că'n lume nimic zadarnic nu-i“

„Că di-nolo de clipa și jertfa victoriei lui,“

„In taină vremea țese la sfânta biruință“...

Dumnezeu prin jertfa de sânge a Fiului său și Mântuitorului nostru, ne-a arătat că cea mai mare faptă este aceea de a-ți da viața proprie, pentru frații tăi, pentru semenii tăi, pentru patrie, pentru neam, pentru a învrednici fapta înțelegătoare a tuturor strămoșilor tăi și idealurile, pentru care și dânsii au înțeles să trăiască și să moară, în nădejdea fericirii și a mântuirii vremelnice și vecinice...

Din asemenea fapte, de supremă și totală jertfă, se țese aureola nemuririi și a gloriei adevărate a Eroilor...

Deci în fața memoriei lor, să ne curățim simțirile. Să ne pocăim! Să nu ne amăgească nici necredința, nici îndoiala, ori scepticismul, nici gloria deșartă a vanității, nici egoismul, nici trândăvenia traiului ușor și desfrănat! . . .

În fața mormintelor eroilor, risipite prin munții și văile pământului strămoșesc, unde își poartă pasul miorițele și-și plângă doina de veacuri ciobanul și plugarul, să ne închinăm în duh și adevăr, adevărat prin credință și faptă, precum se închinău creștinii primelor veacuri în bisericile zidite pe moaște sfinților martiri. Să însoțim închinarea noastră numai de gânduri cucernice, ci și de hotărâri și fapte sfinte și eroice. . . .

Iar dacă în această zi s'ar putea vărsa și o lacrimă, aceasta n'ar putea fi de plângere pentru Eroii, ci de sinceră căință pentru noi, din care să urmeze îndreptarea noastră pe drumul de sacrificiu sfințitor și izbăvitor arătat de Ei. . . .

Prot. IOSIF POP

America a declarat starea de urgență națională

Situația internațională se tulbură și mai amenințător. Ne aflăm în pragul unei conflagrații într'adevăr mondiale. Câmpul de luptă, care a prefăcut harta Europei și a distrus atâtea comori ale civilizației omenești, se întinde pe spații tot mai vaste.

Cuvântarea președintelui Statelor Unite ale Americii din 27 Mai a. e. nu mai lasă nicio îndoială în această privință.

Președintele Roosevelt a spus că Germania vrea să ajungă la dominația lumii și ținde la „robirea“ continentului american. Aceasta este realitatea fundamentală pe care se întemeiază politica Statelor Unite.

În cazul unei victorii germane, producțiunea americană ar fi exclusă de pe piața mondială, în vreme ce produsele național-socialiste ar putea ajunge nestingerite în America.

De pe acum, primejdia este foarte mare, deoarece cea mai însemnată parte a Europei și o parte a Africii sunt ocupate de forțele militare ale puterilor axei.

Dacă acestea ar reuși să ocupe Dakarul, insulele Azore sau insulele Capului Verde, războiul s'ar apropia de limitele emisferei apusene.

Technica acestui al doilea război mondial pune Statelor Unite probleme mult mai mari

decât primul război mondial.

„Rapiditatea, cu care vasele de comerț sunt scufundate este de trei ori mai mare decât capacitatea de construcție a docurilor britanice. Ea este de două ori mai mare decât capacitatea anglo-americană de construcție a vapoarelor“.

Putem face față acestei primejdie prin două serii de măsuri paralele:

1) Grăbind executarea marului nostru program de construcții maritime, sporirea programului și

2) Contribuind la micșorarea pierderilor în largul mării.

Se știe de toată lumea că forța noastră a fost sporită considerabil în cursul anului trecut. Vapoarele și avioanele aflate în patrulele ne aduc la cunoștință prezența de vapoare care atacă deasupra mării, pe mare și sub mare.

Politica noastră națională este următoarea, a spus d. Roosevelt:

1. Vom opune o rezistență activă, cu toate mijloacele de care dispunem, oricărei încercări sau amenințări a cancelarului Hitler spre a extinde dominația sa asupra emisferei apusene.

Persistăm cu energie a afirma că este o necesitate vitală pentru noi de a îndepărta „hitlerismul“ din orice punct al lumii, care ar putea fi folosit ca bază pentru un atac împotriva celor două Americi.

2. Ca o necesitate absolută vom acorda Marii Britanii orice ajutor posibil, care va fi asigurat și tuturor celorlalți, care se opun fascismului cu armele în mână. Toate măsurile necesare pentru a asigura furniturile destinate Marii Britanii vor fi luate. Toate metodele și toate îmbinările care ar putea fi folosite sunt examinate de experții noștri militari și navali și vor fi puse în aplicare.

El a încheiat cu cuvintele: „Nu vom șovăi să folosim armele noastre spre a ne opune unui atac. De aceea, am proclamat în seara aceasta „starea de urgență națională“ cerând astfel împuterniciri care duc la întărirea apărării noastre naționale până la ultimele limite ale puterilor noastre naționale“.

Președintele Roosevelt a proclamat apoi starea de urgență națională și în consecință toate apărările militare, navale, aeriene și civile trebuie să fie gata a respinge orice act sau amenințare de agresiune împotriva oricărei părți din emisfera apuscană.

În urma acestei stări d-l Roosevelt a primit împuterniciri nouă și foarte întinse, încât numai pentru declararea pe față a războiului trebuie să mai fie supusă aprobării congresului.

Reacțiunea Germaniei față de această atitudine războinică a Americii nu este încă limpezită, dar conflictul este deschis și într'un timp apropiat o nouă situație se va prezenta pentru lumea întreagă.

Comemorarea episcopului Dr. Grigore Comșa

S'au împlinit 6 ani dela moartea marelui episcop al Aradului, dr. Grigorie Comșa.

Cu acest prilej, duminică în 25 Mai a. c. Asociația făgărășenilor din București a avut buna idee să facă un parastas pentru pomenirea sufletului episcopului cărturar.

Služba de pomenire s'a ținut în biserica Stavropoleos din București, fiind pontificată de I. P. S. S. mitropolitul Gurie al Basarabiei.

S'a vorbit apoi despre personalitatea distinsă a episcopului Comșa care prin calitățile sale sufletești și intelectuale a ilustrat în timpul scurt de 10 ani nu numai scaunul de episcop al Aradului ci și întreaga Biserică a neamului.

Lucrările sale teologice foarte numeroase nu-i eternizează numai numele ci prin marea comoară, cuprinsă în ele având o valoare mereu actuală pentru o bună activitate pastorală a preoțimii, continuă să hrănească, chiar și după moartea autorului lor, sufletul preoților și al credincioșilor.

Numele episcopului Grigorie Comșa cinstește însă nu numai ținutul Făgărașului unde s'a născut, precum nu trebuie să fie impusă nici datoria de a-l comemora.

Episcopul Grigorie Comșa al Aradului aparține Bisericii ortodoxe întregi și neamului românesc de pretutindeni, fiindcă lumina pe care a aprins-o în mâna sa de arhieru cât timp a trăit, nu s'a stins deodată cu viața sa, ci luminează cu aceeași intensitate și acum, îndreptând și fortificând conștiințele creștinești.

De aceea în primul rând preoțimea îi poartă o amintire netrecătoare.

Crezul nou al tineretului universitar

Studentimea universitară din țară își dă seama deplin că statul nostru ascăpă de la toți fiii săi o colaborare conștientă.

În aceste vremuri de nesiguranță nimănui nu-i este permis să se sustragă îndatoririlor de-a fi cât mai mult folositor neamului și idealului său național.

În ceea ce privește tinerimea cea dintâi datoric a ei este să se pregătească temeinic și serios, într'un spirit de disciplină de fier și de ascultare necondiționată față de marile comandamente etice și spirituale.

Tineretul nu poate să-și asume încă rolul de conducere nici într'un domeniu național, dar poate și are dreptul să învețe arta descătușării politice și sociale a poporului din care face parte.

O ucenicie astfel înțeleasă și îndrumată pe căi sănătoase de școala cărții și de experiența succesivă a vieții în care vor intra, le va da dreptul, la timpul său, să fie elemente de conducere superioare și utile.

De aceea în scrisoarea adresată d-lui general Ion Antonescu, conducătorul statului, de noua organizare a studentimii universitare trebuie să vedem un indiciu prețios pentru înțelegerea concepției care stăpânește acum sufletul neamului nostru.

Această studentime spune:

Studentimea română creștină, stindardul și trâmbița și marșul ideii naționale, simte cum i se răsucesc în conștiință durerile neamului și are viziunea reconfortantă a viitorului național și înțelege să răspundă comandamentelor de foc ale neamului.

Valul tineretului nostru se înfioară și crește la chemările patriotice ale țării, zvâcnite din străfundurile istoriei și plămădite în frământarea secolelor. Vrem să intrăm pe făgașul tradiției de luptă națională, vrem să ne refacem unitatea devastată de coaliția inconstienților, vrem să fim vulturni cari să ducă spre zenitul împlinirilor sfinte cauza dreaptă a revindecărilor noastre.

Se aud cum suspină mormintele în care dorm citorii visului nostru național. Avem în față imaginea poruncitoare a Țării așa cum au conturat-o dorurile suferințelor noastre milenare. Este dorința unanimă a studentimii de a părăsi trecutele crezuri care ne-au sfâșiat unitatea și a ne concentra, dincolo de barierele ideologice, în jurul problemelor de ordin național și profesional. Naționalismul integral al tot pe substanța seculară a dreptelor noastre aspirații și preocuparea de a ne adânci pregătirea profesională, iată noile temelii ale crezului nostru, iată punctele cardinale

ale apropiatei noastre reorganizări.

Cu conștiința îndrumată de acest nou catechism, care reia tradițional al menirii sale, dezavuiăm cu toată tăria, și protestăm energie împotriva unor manifestări neserioase, care încearcă să spargă frontul unitar și invincibil al studentimii autentice naționaliste.

Preoțimea trebuie să se facă ceoul acestui crez al tinerimii noastre, deoparte fiindcă un mare număr de studenți sunt fii de preoți, de altăparte fiindcă cel mai bun îndrumător și sfătuitor al tinerilor, și dela sate și dela orașe, este tot această tagmă preoțească în care se întrupează, ca în nimeni altul, vrea și destinul poporului românesc.

Să nu-și uite deci nici un preot de această importantă menire.

Cum au fost invinse cele mai mari cuirasate din războiul actual.

Săptămâna trecută a fost martoră unca dintre cele mai dramatice faze din războiul actual.

La 24 Mai s'a angajat o luptă maritimă între vasele de război engleze și germane în strâmtoarea Danemarcei. Deoparte era cuirasatul englez de 45.000 tone Hood, de altăparte cuirasatul german Bismark de 57.000 tone. Armamentul le era însă egal.

Vasul englez Hood a sărit în aer, fiind lovit în magazina de muniții, iar Bismark, deși torpilat a reușit să scape, fiind vizibilitatea rea.

La 26 Mai a fost înca descoperit, navigând singur. A fost urmărit imediat de avioane și liota engleza.

În ziua de 27 Mai, după o urmărire de aproape 5.000 km. a fost atins de mai multe torpile și scufundat.

Din echipajul cuirasatului Hood n'a fost salvat aproape nimeni, dar din acela al lui Bismark mai mulți ofițeri și soldați.

Rectificare

Din eroare, în articolul „Salarizarea Clerului”, publicat în N-rul 21 al Revistei noastre s'au strecurat două greșeli și anume:

În partea II-a a salarizării preoților fără bacalaureat: la Categ. IV fără gradații: în loc de 4850 lei, greșit cules, este suma de 4400 lei; și la preoții cu 3 grad. la Categ. II, în loc de 8860 lei este 8850 lei (vezi Red.)

ZIUA EROILOR la Alba-Iulia

Ziua eroilor...
Cu căia mândrie a prăznuit timp de două decenii toată suflarea românească această sărbătoare în care se preamărește amintirea tuturor eroilor.

Și în acest an s'a respectat tradiția acestei sărbători. Biserica a înălțat rugăciuni către Dumnezeu pentru sufletul celor căzuți la datoric și procesiunile au pornit cu aceeași evlavie spre cimitirele unde zec oseminte de eroi sau spre monumentele unde li se învecinește amintirea.

Dar mândriei naționale de altădată i-a luat locul acum durerea și îngândurarea chinătoare. Fiecare s'a întrebat în adâncul conștiinței sale: oare ce vor zice despre noi, supraviețuitorii, acei eroi care și-au dat viața pentru întregirea neamului într'o Românie Mare, când Ziua Eroilor din 1941 ne găsește cu hotarele sfârtecate și cu mare neliniște în suflete pentru ziua de mâine?

Mulți ochi s'au umezit în acest an și multe inimi s'au cutremurat la gândul că Eroii a căror amintire o slăvim ne-ar putea găsi nevrednici pentru viața, pentru conduita, pentru faptele, pentru vreile noastre nesocotite și de atâtea ori usurate.

Judecata lor, pentru trecutul nostru, nici nu poate fi decât aspră. Și-avem datoric să o și primim fără puțință de justificare, întocmai.

Abia supunându-ne cu toată conștiința acestei osânde și recunoscând că suntem vinovați dela cel mai mare până la cel mai mic, vom izbuti să ne primenim sufletul și, în locul vorbelor deșăgite și răsunătoare de până acum, să pornim pe drumul unde se pot săvârși faptele nemuritoare, dându-ne oricare dintre noi — fără deosebire de rang și stare — chiar viața pentru idealul nostru național.

În Alba Iulia procesiunea la cimitirul Eroilor a pornit dela Catedrala Încoronării, la orele 11 a. m. Sfânta slujbă de pomenire a Eroilor a fost pontificată de P. S. Sa dr. Partenie Ciopron, episcopul Armatei, împreună cu P. C. Sa proto-popul Al. Baba, președintele Vicariatului și clerul catedralei.

Au luat parte toate autoritățile militare, în frunte cu d-l gen. Petrescu și cele civile, precum și un numeros public.

În numele armatei a vorbit d-l colonel Bădulescu, arătând importanța jertfei Eroilor pentru dobândirea și păstrarea integrității noastre naționale. Noi trăim prin sacrificiul prestat de ei, dar demnitate națională nu putem avea decât dacă, pentru redobândirea a ceea ce ne-au lăsat ei, vom fi în stare să aducem și noi aceleași jertfe.

Iată un cuvânt și de nădejdi și de încredere.